

Phần 5

Chương 13

Tin Đồn

Ngay hôm sau, Thiệu Vân Khê không đến lớp.

Ba ngày sau, giáo viên chủ nhiệm thông báo Thiệu Vân Khê đã chuyển trường.

Mới đầu Bắc Vũ cũng không để ý. Tối hôm đó cô cũng nhận ra Trương hộ pháp có quen biết với bố mẹ Thiệu Vân Khê. Rất có thể ông ta đã nói chuyện này cho bố mẹ cậu ta rồi.

Mà bố mẹ của cậu con trai ngoan ngoãn thì chắc chắn sẽ hoảng hốt, lo sợ, rồi lập tức chuyển trường cho con trai. Hành động chia rẽ uyên ương này là chuyện rất bình thường của các bậc phụ huynh ở Trung Quốc.

Đối với Bắc Vũ thì như vậy cũng tốt. Thiệu Vân Khê chuyển trường thì sau này cô cũng đỡ xấu hổ.

Nhưng chuyện làm cô bất ngờ đó là, không tới hai ngày, những lời đồn nhảm nhí về cô và Thiệu Vân Khê đã xuất hiện.

- Bắc Vũ, có phải thật không?

Trong một tiết tự học, Ngô Nam Nam đã hỏi cô như vậy.

- Cái gì mà thật với giả?

- Chính là chuyện của cậu và Thiệu Vân Khê đấy!

Hai ngày nay, Bắc Vũ cũng nghe thấy một số tin đồn. Vốn dĩ cô không để ý tới, nhưng hiện nay nghe thấy Ngô Nam Nam hỏi vậy, thì mới quan tâm tới nó. Cô nhíu mày nói:

- Tớ và cậu ta chẳng có gì cả.

Ngô Nam Nam nói nhỏ:

- Nhưng mà bọn nó đều nói là tối hôm đó cậu và Thiệu Vân Khê rủ nhau lên núi.

Bắc Vũ nói:

- Hôm đó đúng là tớ có lên núi. Nhưng không phải đi cùng Thiệu Vân Khê. Tớ lên đó ngắm sao mà.

- Nhưng mà không phải bọn cậu bị thầy giám thị bắt được hả?

Bắc Vũ nhìn cô ấy:

- Ai nói vậy?

Những người biết việc này trừ cô và Thiệu Vân Khê ra, thì chỉ có ba thầy giáo và một người có thể bỏ qua là Thẩm Lạc thôi. Rõ ràng Trương hộ pháp đã nói sẽ không nói chuyện này rồi mà.

Có thể thấy được người làm tấm gương về đạo đức cho mọi người, cũng không đáng tin cậy.

Sẽ không công khai chuyện này, không có nghĩa là sẽ không trở thành câu chuyện, đề tài cho mọi người sau bữa ăn.

Ngô Nam Nam nói:

- Tất cả mọi người đều nói là lúc các cậu bị bắt, Thiệu Vân Khê đang mặc quần. Trên mặt đất còn có áo mưa. Bố mẹ Thiệu Vân Khê biết nên mới bắt cậu ta chuyển trường.

Dù sao cũng là một cô bé mười mấy tuổi. Khi nói đến chữ áo mưa, thì cô ấy nói rất rất nhỏ.

Bác Vũ tức tối:

- Vớ vẩn!

Ngô Nam Nam bĩu môi:

- Tớ cũng thấy rất vô lý, nhưng mà bọn họ nói có bài có bản. Mà Thiệu Vân Khê lại thật sự chuyển trường.

Đúng vậy! Thiệu Vân Khê chuyển trường, chỉ để lại mình Bác Vũ chịu mọi lời đồn đãi. Mà một mình cô thì không thể xóa bỏ được tin đồn.

Mọi người thường tin tưởng những tin đồn vô lý, ly kỳ, chứ không chịu tin tưởng sự thật.

Ngô Nam Nam nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Nghe nói thầy giám thị định phạt các cậu. Nhưng mà Thẩm Lạc lớp 12 làm chứng là hai cậu không đi cùng nhau, chỉ trùng hợp gặp nhau thôi, cũng không làm gì cả, nên việc này mới được bỏ qua đấy.

- Thẩm Lạc?

Bác Vũ nhớ tới tối hôm đó, Trương hộ pháp có đi ra ngoài gặp học sinh, sau khi quay lại thì cho bọn họ đi về.

Chẳng lẽ lúc đó Thẩm Lạc đi làm chứng với Trương hộ pháp?

Nhưng mà Thẩm Lạc cũng không quan trọng trong tin đồn nhảm nhí này. Mọi người chỉ chú ý tới chuyện của Bác Vũ và Thiệu Vân Khê ở trong rừng cây thôi.

Bác Vũ mười lăm tuổi, chỉ có một việc lớn nhất trong đời, đó chính là đứng thứ hai mươi lăm trong lớp. Mà khi cô trở thành một người bình thường, thì lại trở thành tiêu điểm của mọi người bằng cách khác.

Vì nam chính đã đi rồi, nên câu chuyện ở rừng cây này dần dần thay đổi hương vị.

Áo mưa, dã chiến, những từ ngữ quá xa xôi với độ tuổi của cô đã được gắn lên đầu cô.

Ba người thì thành hổ, nhiều miệng thì chảy vàng. Không ai muốn biết sự thật cả. Với độ tuổi hormone đang phát triển này, thì những cô bé, cậu bé mười mấy tuổi, rất thích suy diễn câu chuyện thành những thứ ly kỳ, để thỏa mãn sự tò mò của mình.

Trong lời đồn, Bắc Vũ bị gắn mác là phóng đãng và không biết xấu hổ.

Hơn nữa cô lại hay chơi với đám Giang Việt, nên tin đồn lại càng giống thật.

Cô trở thành cô gái đê tiện trong miệng bạn bè.

Bởi vì nam chính biến mất, nên mọi sự giải thích của Bắc Vũ đều trở thành vô nghĩa. Hơn nữa, cô cũng rất kiêu ngạo, không muốn cố gắng giải thích với mọi người.

Cuộc sống cấp III của cô mới được một học kỳ. Cô còn chưa kịp kết bạn, thì mọi người đã vội tránh xa cô.

Học sinh ngoan thì không muốn chơi với cô. Mà trường số hai phần lớn là học sinh ngoan.

Còn mấy tên hư hỏng thì nhìn cô bằng ánh mắt ngả ngớn.

Một tháng sau sự việc đó, cô mới nhận ra đã lâu rồi cô không tới sân thể dục vào buổi tối nữa. Đã lâu rồi cô không gặp Thẩm Lạc. Cô từng trông thấy cậu chơi bóng với đám Giang Việt, nhưng cô cũng không biết tại sao, mình lại không còn nhiệt tình như trước nữa.

Theo sự báo cáo của Giang Việt, quan hệ của Thẩm Lạc và bọn họ không tệ, chỉ có điều cậu vẫn rất ít nói.

Bắc Vũ nhớ tới tối hôm đó, không biết cậu có hiểu lầm không?

Nhưng mà cậu có thể đi làm chứng cho cô, thì Bắc Vũ lại thấy vui vẻ.

Cô quyết định đi cảm ơn cậu.

Đã lâu không tới sân thể dục, cô cảm thấy hơi xa lạ.

Thẩm Lạc vẫn ngồi trên xà kép ngắm sao như trước.

Bắc Vũ đứng ở xa xa do dự một lát, cuối cùng cũng vẫn đi tới.

Cô đứng dưới xà kép gọi cậu.

Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với cậu ở sân thể dục.

Thẩm Lạc bỏ kính viễn vọng xuống, nhìn về phía cô, nhưng không nói gì.

Từ bé Bắc Vũ đã có danh là gan dạ, nhưng nay đối mặt với Thẩm Lạc, cô lại luôn ấp úng.

- Hôm đó anh đi nói với thầy Trương về chuyện ở trên núi hả?

Thẩm Lạc im lặng một lát, rồi đột nhiên nhảy xuống, nói rất nhẹ nhàng:

- Anh chỉ nói sự thật thôi.

Bắc Vũ nói nhỏ:

- Em biết chứ. Cảm ơn anh.

Thẩm Lạc nói:

- Nhưng mà sự thật chưa chắc đã có người tin.

Bắc Vũ nhìn cậu. Dưới ánh trăng sáng, cậu vẫn có bộ dạng gió mát trăng thanh, làm người ta không thể với tới.

Cậu lại nói tiếp:

- Cho nên chỉ cần quan tâm những người tin tưởng sự thật là được.

- Hả?

Nhưng cậu không có ý định giải thích tiếp, mà trực tiếp đi về luôn.

Bắc Vũ đứng tại chỗ rất lâu mới tỉnh táo lại. Sau đó cô chán nản nằm dựa vào xà kép.

Nằm đó một lát, cô lại nghĩ tới những lời Thẩm Lạc vừa nói.

Đúng vậy! Những người tin cái lời đồn nhảm nhí đó, thì cô quan tâm làm gì?

Cô là Bắc Vũ. Cô từng là con rồng nhỏ⁽¹⁾ oai phong một cõi cơ mà. Sao phải ngã gục dưới miệng lưỡi thế gian chứ?

Vì vậy cô thấy thoải mái hơn.

Dưới ánh mắt kỳ lạ của mọi người, hành động của Thẩm Lạc đã làm Bắc Vũ cảm thấy, mọi thứ vẫn chưa quá tồi tệ.

Có lẽ trong mắt cậu, cô cũng chỉ là một cô học sinh xa lạ cùng trường. Nhưng vậy thì sao chứ?

Cô bật cười. Khi cô định đi về thì có hai cậu học sinh xuất hiện.

- Đây không phải là người đẹp Bắc Vũ nổi tiếng của trường ta sao?

Giọng nói ngả ngớn không thềm giấu diếm.

Bắc Vũ nhận ra bọn họ là học sinh cá biệt lớp bên.

Cô không để ý tới bọn họ, đi vòng qua xà kép để đi về.

Nhưng mới đi được hai bước, cô đã bị bọn họ chặn lại.

- Đi về làm gì chứ? Bây giờ còn sớm mà? Thiệu Vân Khê chuyển trường rồi, không còn ai vào rừng với em nữa, thì để anh đi cùng!

Bắc Vũ nổi giận:

- Máy người lịch sự một chút đi!

Hai người kia cười to. Một người nói:

- Giả vờ làm gì nữa? Lúc đánh đã chiến với Thiệu Vân Khê bị Trương hộ pháp bắt được, không phải rất cởi mở à? Thôi thì đi theo anh đi. Anh sẽ không chê em là hàng nát đâu.

Những lời sỉ nhục tận mặt như vậy đã vượt quá năng lực thừa nhận của một cô bé mười sáu tuổi.

Cũng may Bắc Vũ không yếu ớt như vậy.

Cô tức điên lên, đẩy bọn họ ra:

- Tránh ra!

Nhưng mà hai tên kia cũng không theo ý cô. Bọn họ trực tiếp túm lấy tay cô.

Bắc Vũ khó thở, cô cố gắng trốn tránh. Đột nhiên, ánh mắt cô chạm vào tảng đá to dưới chân. Cô ngồi xồm xuống bê nó lên.

Hai tên kia lúc này mới tránh ra. Bọn họ hét lên:

- Mẹ kiếp! Có cần phải vậy không?

Bắc Vũ ném tảng đá xuống bên cạnh bọn họ, tức tối chạy ra khỏi sân thể dục.

Sau khi ra khỏi sân thể dục, cô càng nghĩ càng bực mình. Đứng ở ven đường một lát, rồi lấy điện thoại ra gọi cho Giang Việt.

Giang Việt còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy tiếng Bắc Vũ khóc trong điện thoại. Cậu hoảng sợ:

- Em làm sao đấy?

Bắc Vũ vừa khóc vừa nói cho cậu. Còn chưa nói xong, Giang Việt đã quát lên:

- Em đứng đây đợi anh. Anh lập tức đến ngay.

Không đến ba phút sau, Giang Việt đã dẫn theo hai người bạn chạy tới. Trong tay còn cầm một cây gậy. Trông thấy Bắc Vũ đứng ở ven đường thì hỏi:

- Người đâu?

Bắc Vũ nói:

- Chắc vẫn còn ở sân thể dục.

Giang Việt tức giận nói:

- Đi thôi. Ông đây giết chết chúng nó!

Bắc Vũ lau mặt, đuổi theo Giang Việt.

Cô chưa bao giờ là quả hồng mềm cả. Cô cũng chẳng có lòng khoan dung độ lượng. Không tính là thù dai nhưng tuyệt đối không để người khác sỉ nhục. Lúc này cô thật sự muốn giết hai tên khốn nạn kia.

Cả đám chạy đến sân thể dục, nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy ai cả.

- Sao không có ai?

Giang Việt quay lại hỏi Bắc Vũ.

Bắc Vũ cũng rất khó hiểu:

- Em có thấy bọn nó đi ra đâu!

Một người bạn của Giang Việt nói:

- A Việt, có tiếng gì kia!

Giang Việt dẫn mọi người đi tới chỗ tiếng kêu. Sau đó tất cả đều trông thấy ở gần chỗ xà kép, có hai người đang ôm bụng nằm dưới đất.

Bắc Vũ kêu lên:

- Chính là bọn họ!

Hai tên kia hiển nhiên mới bị ai đánh, bây giờ đang đau đến mức không đứng dậy nổi. Khuôn mặt vừa đỏ vừa sưng, trông rất buồn cười.

- A Việt, xem ra đã có người thay trời hành đạo trước rồi.

Đám bạn của Giang Việt cười hả hê.

Giang Việt đi lên đá vào một tên:

- Sao lại thế này? Ai đánh?

Giang Việt là anh cả của trường số hai, nên tất nhiên hai tên này đã nhận ra cậu. Sau khi nhìn thấy Bắc Vũ ở bên cạnh thì sợ đến mức cả người đều run lên:

- Em không biết.

Sau khi Bắc Vũ chạy mất, bọn họ cũng định đi về rồi. Ai ngờ lại có một người vóc dáng cao to xuất hiện, không thèm nói năng gì, mà đánh bọn họ luôn.

Người kia rõ ràng là có tập luyện, nên bọn họ không thể đánh trả được.

Hơn nữa, cậu ta ra tay rất tàn nhẫn, chuyên đánh vào mặt. Nên chỉ sau một lát, mặt bọn họ đã sưng vù như đầu heo.

Bọn họ còn chưa kịp biết người đó là ai, thì cậu ta đã đi mất rồi.

- Mẹ! Đáng đời!

Giang Việt dùng cây gậy vỗ mặt bọn họ.

- Nói đi, vừa rồi chúng mày làm gì em gái tao?

- Anh Việt, bọn em có làm gì đâu!

Giang Việt ấn mạnh làm mũi cậu ta bị biến hình:

- Dám làm mà không dám nhận à? Mày không muốn ở lại trường này nữa hả?

- Anh Việt, bọn em sai rồi!

Giang Việt lại đập cậu ta một cái:

- Mở to mắt chó của mày ra mà xem. Bắc Vũ là em gái tao, nếu còn dám nói linh tinh, hoặc là bắt nạt nó, thì ông sẽ cho chúng mày biết tay.

- Anh Việt, bọn em biết lỗi rồi. Sau này sẽ không dám... nữa.

Giang Việt bỏ cây gậy ra, nhìn Bắc Vũ:

- Chị Vũ, chị nghĩ sao?

Bắc Vũ tức giận đi lên, đá cho mỗi tên một phát:

- Cút!

Hai người kia lập tức bò dậy, chạy đi mất.

Giang Việt và hai người bạn của cậu bật cười vì bộ dáng hung hăng của Bắc Vũ.

Giang Việt đi lên vỗ vai cô:

- Hết giận chưa?

Bắc Vũ gật đầu:

- Rồi!

Giang Việt quay sang nói với hai người bạn:

- Hai cậu về ký túc xá trước đi. Tôi nói chuyện với em gái tôi đã.

Hai người kia nhún vai đi về.

Giang Việt và Bắc Vũ trèo lên xà kép ngồi.

- Mấy tin đồn nhảm nhí của em, anh có nghe thấy không?

Giang Việt gật đầu. Tuy Bắc Vũ không nói với cậu, nhưng cậu cũng quen mấy người lớp 10, cũng nghe loáng thoáng rồi. Cậu gãi đầu:

- Anh không ngờ nó sẽ nghiêm trọng như vậy.

Lúc trước cậu không quan tâm lắm, vì cậu không tin chuyện đó.

Bắc Vũ căm tức:

- Sao em lại xui xẻo như vậy chứ?

Giang Việt nói:

- Muốn trách thì phải trách thẳng ranh Thiệu Vân Khê kia. Xảy ra chuyện thì chuyện trường. Một mình em làm sao mà nói rõ được.

- Bỗng dưng em lại bị gán mác vô liêm sỉ, phóng đãng. Thật là ghê tởm.

Giang Việt vỗ ngực:

- Có anh trai em ở đây, em không cần sợ ai cả. Anh sẽ không để em bị bắt nạt.

- Em không sợ, em chỉ tức thôi.

Giang Việt cười, rồi lại hỏi:

- Thế trời tối mà em lên núi làm gì?

Bắc Vũ bĩu môi:

- Em thấy Thảm Lạc đi lên núi, nên đi theo. Ai biết người thì không thấy đâu, lại nhảy ra Thiệu Vân Khê muốn tỏ tình với em. Sau đó cậu ta rơi xuống hố. Lúc em kéo cậu ta lên thì bị Trương hộ pháp bắt được.

Giang Việt cười:

- Xem ra Lạc Thần đúng là kiếp nạn của em rồi. Em thích cậu ta vậy cơ à? Người ta lên núi mà cũng dám đi theo.

- Có gì mà dám với không? Em chi tò mò thôi.

Giang Việt cười, xoa đầu cô:

- Sau này cẩn thận một chút! Lần trước thì uống say rồi ngủ ở ven đường. Bây giờ lại bị Trương hộ pháp bắt. Nếu còn tiếp tục như vậy, thì sẽ xảy ra chuyện đấy.

Bắc Vũ nhìn cậu:

- Nói như kiêu em luôn gây chuyện ý? Anh xem lại mình đi!

- Anh là con trai, không thể so với nhau được.

Bắc Vũ hứ một tiếng, mặc kệ cậu.

Giang Việt nhìn đồng hồ:

- Muộn rồi đấy. Về ký túc xá đi! Xuống đây, anh cõng em!

Bắc Vũ nhảy lên lưng cậu. Giang Việt suýt nữa ngã lăn ra đất. Cậu gào lên:

- Mẹ ơi! Bắc Miệng Rộng, em ăn thức ăn gia súc hả? Sao nặng thế?

- Đi nhanh đi, Giang Nhị Cầu!

Hai người cãi cọ cả đoạn đường, chiếc bóng kéo dài trên mặt đất.

Đến khi hai người đã đi xa, một người cao to mới yên lặng đi ra từ một góc hẻo lánh ở sân thể dục.

Ghi chú:

1. Nhân vật trong bộ phim hoạt hình cùng tên.

Chương 14

Cuộc Sống

Ngay hôm sau, Giang Việt đi hỏi thăm một phen. Khi cậu phát hiện ra mấy tin đồn về Bắc Vũ còn nghiêm trọng hơn cậu nghĩ, thì tức tối dẫn các anh em đi quanh trường một vòng.

Từ đó, không ai dám trêu ghẹo Bắc Vũ nữa.

Không ai bắt nạt cô, không có nghĩa là lời đồn sẽ chấm dứt. Mà nó còn đặc sắc hơn trước vì có thêm Giang Việt trong đó.

Anh anh em em ở trong trường là loại quan hệ dễ bị hiểu nhầm. Có tin đồn cô là người của Giang Việt, Thiệu Vân Khê chuyển trường là do Giang Việt đuổi đi.

Bắc Vũ nghe thấy loại tin đồn đó thì vừa tức vừa buồn cười. Mỗi khi gặp mấy người đang nói chuyện, thấy cô vào thì vội vàng bỏ đi, Bắc Vũ lại thấy rất sáng khoái.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc sống cấp III mà cô từng khao khát lại trở thành như vậy.

Cô vốn là một cô gái hoạt bát, hòa đồng, nhưng đột nhiên lại bị cô lập.

Cô không giải thích. Giống như Thẩm Lạc nói, người không tin mình, thì chẳng có gì phải nói cả.

Cô không còn đi theo đuôi Thẩm Lạc nữa. Một là vì cuộc sống hỗn loạn đã làm cô mất đi sự nhiệt tình đó. Hai là vì cô đang bị gấn mác bản thủ, nên không muốn làm ảnh hưởng đến Thẩm Lạc.

Nhưng cô biết Thẩm Lạc và đám Giang Việt thường xuyên chơi với nhau. Tuy rằng Giang Việt luôn nói là cậu rất ít nói và cũng chẳng biết cậu đang nghĩ gì.

Chẳng bao lâu đã đến kỳ thi Đại Học.

Hôm đó, cô đưa Giang Việt đi thi cùng bố mẹ Giang. Nhân tiện nhìn Thẩm Lạc một cái, vì sau chuyện đó, cô không gặp lại cậu nữa.

Tiếc là cô không gặp được Thẩm Lạc.

Giang Việt ra khỏi phòng thi mới nói với cô:

- Anh mới nghe tin Lạc Thần đã nhận được thư mời của MIT⁽¹⁾ từ tận tháng ba rồi. Không biết cậu ta nghĩ gì nữa. Nhận được thư mời mà vẫn đi học đều đặn. Nếu là anh, anh đã nghỉ từ lâu rồi.

Bắc Vũ lườm cậu:

- Đó là lý do vì sao người ta học giỏi còn anh học dốt đấy.

MIT quá xa xôi! Nếu cậu học ở trong nước thì cô còn đi được.

Lúc trước cô còn mơ mộng mình sẽ thi đỗ Harvard cơ. Còn bây giờ, cô mà thi đỗ được HIT⁽²⁾ cũng là việc khó khăn rồi.

“Giang Việt học dốt” thi Đại Học với một kết quả vô cùng tệ. Điểm toán của cậu chỉ được tám điểm. Vì con số 8 trong tiếng Ả rập trông giống củ lạc, nên bố cậu nói là cậu thi được củ lạc. Điểm thi của cậu năm đó trở thành nỗi nhục của trường cấp III số hai.

Vì cậu là học sinh thể dục, vận động viên cấp hai quốc gia, nên cuối cùng vẫn đỗ vào khoa thể dục của một trường đại học.

Sau khi Giang Việt đi rồi, Bắc Vũ càng cô đơn hơn.

Cô vốn là người cứng cỏi, càng bị mọi người nói, thì cô càng lẳng lẳng một mình.

Đi học thì sơn móng tay, hôm nào không cần mặc đồng phục thì sẽ mặc quần áo hở rốn.

Không phải các người nói tôi phóng đảng sao? Tôi phóng đảng đấy, các người làm gì được tôi?

Tuy cô luôn nhận được những ánh mắt khinh bỉ của đám con gái, ánh mắt ghê tởm của đám con trai. Nhưng chỉ cần cô nhìn sang, tất cả bọn họ đều vội vàng quay sang chỗ khác.

Cô rất thích cái kiểu ngứa mắt mà không làm gì được cô của bọn họ.

Tuy cô thấy chẳng sao cả, nhưng sự xa lánh này lại làm một Bắc Vũ bình thường, trở nên khác với mọi người.

Tiểu là loại khác thường này quá kinh khủng.

Cuộc sống cấp III của cô cứ như vậy mà kết thúc.

Vì bị mọi người xa lánh, nên cô lại chuyên tâm học hành hơn.

Tuy thành tích của cô cũng không tốt lắm, nhưng cũng được tính là không quá kém. Cô đỗ vào một trường đại học bình thường.

Sau khi đỗ đại học, việc đầu tiên cô làm là rút hai bộ đồng phục cấp III xấu đau xấu đớn kia đi. Tóc cô được uốn xoắn, nhuộm đỏ. Còn trên chân cô là đôi giày cao gót đầu tiên trong đời.

Mùa hoa mùa mưa gì đó lượn hết đi!

Đại Học là một thế giới loang lổ đủ màu sắc.

Không có đồng phục, không có nhiều áp lực về bài vở. Rất nhiều người bắt đầu thay đổi. Bắc Vũ cũng không ngoại lệ. Thậm chí cô còn được hoan nghênh vì cách ăn mặc mới mẻ, khuôn mặt xinh xắn.

Những áp lực của cấp III trở thành mây bay.

Cô có bạn bè mới, có cuộc sống mới theo ý của mình.

Sau khi tốt nghiệp, cô đi làm cho một ngân hàng cỡ trung theo ý của bố mẹ.

Mới đi làm thì đều phải làm nhân viên giao dịch. Ngày ngày ngồi trong ô cửa sổ nhận tiền, giao tiền, công việc ổn định, buồn tẻ, chán ngắt.

Bố mẹ cô chưa bao giờ có yêu cầu gì to tát với cô cả. Chỉ cần con gái có chỗ làm tử tế là được, vì vậy họ rất hài lòng với tình hình của cô.

Đây đúng là cuộc sống trôi chảy trong mắt người khác.

Nhưng Bắc Vũ không thích cuộc sống như vậy.

Tuy cô đã biết mình không có gì đặc biệt hơn người, nhưng cô vẫn muốn sống một cuộc sống khác biệt.

Cô biết mình không phải chiến binh Saint Seiya⁽³⁾, cũng không phải nữ hiệp. Cô chỉ là một cô gái bình thường, không có gì đặc biệt.

Đối với cô, là một người bình thường cũng không đáng sợ, đáng sợ là nhìn một cái là biết cả cuộc đời.

Sự cứng đầu của cô vẫn luôn tồn tại. Nên cô làm việc trong ngân hàng gần một năm, thì tự ý từ chức. Sau đó cô mang theo hai tháng lương xuống Vân Nam - Tây Tạng chơi. Sau khi về thì góp tiền với Giang Việt mở một cửa hàng trên mạng.

Lại nói tới Giang Việt, sau khi tốt nghiệp đại học thì anh làm thầy giáo thể dục của một trường cấp II, theo lời bố mẹ.

Con người trưởng thành rồi, thì không thể tiếp tục chơi bời như trước được. Và lại bố Giang cũng nghỉ hưu rồi, nên anh không thể dựa vào bố mẹ được nữa. Cậu thiếu niên hư hỏng kia đã trở thành quá khứ rồi.

Chỉ khi nào uống rượu, thì Giang Việt mới khoác lác với mọi người:

- Nhớ năm đó, tôi là anh cả của trường cấp III số hai đấy.

Mà khi “anh cả của trường số hai năm đó” đi vào xã hội, lựa chọn một cuộc sống yên ổn, thì cũng chỉ là một hạt cát bình thường thôi. Chẳng ai sẽ để ý tới anh ta cả.

Tiền lương ba bốn ngàn một tháng của anh ta không thể theo đuổi được cô gái anh ta thích nhiều năm nay.

Vì thế Giang Việt cắn răng, quyết định từ chức, bắt đầu cuộc sống mới cùng Bắc Vũ.

Gây dựng sự nghiệp là việc không hề dễ dàng. Tất cả mọi việc đều do chính tay Bắc Vũ và Giang Việt làm. Một ngày làm việc mười mấy tiếng, tất cả mọi sức lực, tiền bạc đều cống hiến vào đó. Có thể nói là hai người đang đánh cược một phen.

Bố mẹ cô rất không hài lòng về việc cô từ chức, lần nào nói chuyện cũng tức giận.

Cô cũng không giải thích. Đến khi không chịu nổi việc hai ông bà lái nhái bên tai, thì cô chuyển ra ngoài ở.

Cô và Giang Việt đăng ký một nhãn hiệu thời trang. Sau khi lựa chọn kiểu dáng mới mẽ trên tạp chí, thì giao cho nhà thiết kế sửa lại, rồi giao cho xưởng may sản xuất, sau đó là dán nhãn của mình lên.

Dán nhãn là hình thức kinh doanh rất phổ biến của các cửa hàng trên mạng.

Tuy hơi vất vả, nhưng từ những kinh nghiệm của mình, cô đã dần dần ổn định lại sự nghiệp của mình.

Cô rất quen thuộc với thế giới trên internet, nên biết rất rõ cách quảng cáo nhãn hiệu của mình trên mạng. Trước khi từ chức, cô đã hay đăng ảnh lên weibo, nên đến khi mở cửa hàng thì cô đã có mấy vạn fan rồi.

Sau này cô thương lượng với Giang Việt, rồi hai người bắt đầu sắm vai người yêu, chụp ảnh đăng lên weibo.

Nam thanh nữ tú rất được yêu thích.

Năm đầu tiên, cô và Giang Việt bận như chó, lợi nhuận tới tay chỉ xấp xỉ tiền lương khi làm ở ngân hàng.

Lúc đó bố mẹ cô rất lo lắng cho tương lai mờ mịt của cô.

Năm thứ hai, số tiết kiệm của cô có sáu chữ số. Cô mua được một chiếc xe.

Bố mẹ cô vẫn rất u sầu.

Năm thứ ba, phòng làm việc của cô có sáu người.

Bố mẹ cô bắt đầu nhận ra bọn họ đang làm một công việc đúng đắn.

Tới năm thứ tư, số tiền cô thu vào một tháng đã bằng số tiền đi làm một năm của thành phần tri thức.

Bố mẹ cô rốt cuộc cũng yên tâm.

Đối với người bình thường, chỉ cần có thu nhập ổn định, thì tất cả mọi việc đều dễ giải quyết.

Bác Vũ cũng chuyển về nhà sống.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Thẩm Lạc cũng trở thành một chiếc bóng mờ hồ trong đầu cô. Nhưng mà cô không thể thích một người nào như cậu thiếu niên năm mười lăm tuổi nữa.

Bởi vì việc năm đó, cô đã nhận được rất nhiều suy nghĩ xấu xa của đám con trai, nên cô không còn chút ảo tưởng nào với bọn họ nữa.

Sau này lớn lên, cô cũng có người theo đuổi, tiếc là cô luôn cảm thấy trên người bọn họ có bóng dáng của những tên nhóc năm xưa.

Mục đích cuối cùng của bọn họ đều là dụ dỗ con gái lên giường. Sự niềm nở, ân cần đó cũng chỉ là những biểu hiện mà thôi.

Cho nên chỉ vừa mới bắt đầu buổi hẹn, cô đã mất hứng rồi.

Sau khi cô ngẫu nhiên gặp được bố con Thẩm Lạc, những ký ức trong đầu cô lại nở ra.

Thật ra năm đó hai người chẳng có sự tiếp xúc nào, những câu hai người từng nói đều có thể đếm trên một bàn tay. Vì vậy sự hiểu biết của cô về Thẩm Lạc, đều là do Bắc Vũ tự tưởng tượng ra.

Trong tưởng tượng của cô, Thẩm Lạc khác với những người cô từng gặp. Anh ấy không giống như người phàm tục. Cô rất khó tưởng tượng về anh trong những mối quan hệ nam nữ.

Bởi vì đã thấy đủ sự xấu xa của đám khác giới, nên một người sạch sẽ như Thẩm Lạc rất hấp dẫn cô.

Đương nhiên, sau mười năm không gặp, tuy nhìn anh vẫn giống cậu thiếu niên trong trí nhớ của mình. Nhưng ai dám cam đoan, cậu thiếu niên đó sẽ không bị xã hội mài mòn thành một người khác chứ.

Dù sao người ta cũng là bố rồi.

Còn là ông bố độc thân nữa.

Cuối tuần, Bắc Vũ phải đi tham gia một hôn lễ. Đây là hôn lễ của con gái bạn thân mẹ Bắc. Vì hai ông bà đi du lịch chưa về, nên nhờ Bắc Vũ đi hộ.

Hôn lễ tổ chức ở một khách sạn thanh lịch mang phong cách cổ xưa.

Tuy cô dâu là con gái của bạn thân mẹ cô, nhưng không phải người ở đây, nên Bắc Vũ cũng không quen biết. Vốn dĩ cô định ăn uống xong thì lẳng lặng ra về.

Ai ngờ, đến nơi mới biết chú rể là Chu Dục - bạn cùng lớp Giang Việt. Vì vậy khách khứa trong hôn lễ có không ít người từng học ở trường số hai.

Dù sao cũng không cùng khối, Bắc Vũ cũng không để ý, ký tên rồi đi vào trong.

- Bắc Vũ?

Cô gái ngồi đối diện cô khẽ gọi.

Bắc Vũ nhìn cô ta, người này ăn mặc tao nhã, trông có vẻ quen quen. Cô nhìn một lúc mới nhận ra:

- Lý Tĩnh Di?

Đây là bạn cùng lớp cô năm đó. Thành tích không tệ, cũng được coi là học sinh khá giỏi. Học cùng nhau ba năm nhưng chưa nói với nhau mấy câu, vì vậy cô mới không nhận ra.

Anh chàng ngồi bên cạnh Lý Tĩnh Di, chắc là bạn trai cô ta, cười nói:

- Hóa ra cũng là bạn cùng trường. Vậy cũng rất hay, cả bàn đều học cùng trường cả.

Bắc Vũ cười, nhìn vẻ mặt kỳ lạ của Lý Tĩnh Di.

Hôn lễ còn chưa bắt đầu, nên mọi người trong bàn bắt đầu trò chuyện thân thiết.

Bạn của học giỏi tất nhiên là cũng học giỏi rồi. Học giỏi đi làm thì sẽ trở thành tinh anh. Vì thế sau đó là một cuộc nói chuyện khoe khoang, tìm kiếm sự nổi bật. Nhưng mà cách khoe khoang của các tinh anh thì lại khác với người bình thường.

Ví dụ như giảng viên đại học thì kêu ca tiền lương thấp, thăng chức khó, không biết năm nay có thể lên làm giáo sư không.

Tinh anh ngành tài chính thì than công việc quá vất vả, bao nhiêu là áp lực, năm nào cũng phải đi công tác khắp thế giới.

Nhân viên làm trong cơ quan nhà nước thì bảo thăng chức không dễ, ba mươi tuổi mà mới làm đến chức phó phòng, không biết còn mất bao nhiêu năm nữa.

Bắc Vũ yên lặng uống nước.

Thật thú vị!

Ghi chú:

1. MIT / Massachusetts Institute of Technology: là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, cũng như trong các ngành sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học, và quản lý.

2. HIT / Học viện Công nghệ Cáp Nhĩ Tân: là một học viện kỹ thuật ở thành phố Cáp Nhĩ Tân, tỉnh Hắc Long Giang, Trung Quốc. Học viện Công nghệ Cáp Nhĩ Tân là một trong những trường đại học hàng đầu tại Trung Quốc. Nó được xếp hạng thứ 9 quốc gia tại Trung Quốc trong năm 2008 theo Netbig.

3. Chiến binh Saint Seiya: là những người có nhiệm vụ bảo vệ nữ thần Athena và chiến đấu chống lại quyền lực của quỷ dữ. Đây là nhân vật trong bộ truyện tranh có tên gốc là Saint Seiya và Knights of the Zodiac của tác giả Kurumada Masami người Nhật. Tên tiếng Việt là “Áo giáp vàng”.

Chương 15

Gặp Lại

Nói chuyện được một lát, bạn trai Lý Tĩnh Di đột nhiên hỏi:

- À Tĩnh Di, không biết cô bạn này của em làm về ngành gì?

Lý Tĩnh Di cười khẽ, rồi hỏi Bắc Vũ đang cúi đầu uống nước:

- Bắc Vũ, cậu làm ở đâu thế?

Bắc Vũ ngẩng đầu lên, nhìn nụ cười kỳ lạ của cô bạn cùng lớp này, chắc là đã nghe nói về tình huống của cô rồi.

Cô cười nói:

- Bán hàng trên Taobao⁽¹⁾.

Cả bàn đều im lặng. Không khí trở nên xấu hổ.

Tình anh của xã hội và người bán hàng trên taobao.

Đúng là không phải người cùng một thế giới.

Cuối cùng bạn trai của Lý Tĩnh Di phải phá vỡ bầu không khí xấu hổ này:

- Bây giờ bán hàng trên mạng đang là xu thế. Công ty bọn anh cũng đang đầu tư vào mảng internet đấy. Em rất có ý chí gây dựng sự nghiệp, không giống như bọn anh, chỉ biết đi làm thuê cho người khác.

Anh ta và Lý Tĩnh Di đều làm việc trong ngân hàng. Người vừa kêu ca công việc nhiều áp lực chính là anh ta.

Bắc Vũ nhưn mày, không nói gì cả.

Nhưng rất hiển nhiên, từ khi cô nói công việc của mình ra, thì cô lại thành người bị ngăn cách với mọi người trong bàn. Rất giống với tình trạng của cô năm cấp III.

Chẳng qua đám thiếu niên đó đã lớn rồi, đã biết cách che giấu bộ mặt bằng chiếc mặt nạ dối trá, không còn biểu lộ thái độ thẳng thắn như trước nữa.

Bắc Vũ mười lăm, mười sáu tuổi đã học được cách không quan tâm đến ánh mắt người khác. Vậy nên hiện giờ cô càng chẳng để ý, cũng chẳng thèm đi phá vỡ cảm giác ưu việt của bọn họ, bằng cách nói cho bọn họ biết rằng, cửa hàng trên mạng của cô đã có công ty đầu tư.

Bởi vì cô khác với bọn họ.

Ngồi cùng bàn với bọn họ rất nhàm chán.

Bắc Vũ uống hai ngụm nước rồi đi ra ngoài.

Trong hội trường có một hành lang dài cổ kính. Bắc Vũ thấy ở đây yên tĩnh nên đứng dựa vào một cây cột nghịch điện thoại.

Một lát sau, có hai giọng nói quen quen vọng tới.

- Sao vừa nãy anh cứ bắt chuyện với cô ta thế?

Là giọng của Lý Tĩnh Di.

- Anh bắt chuyện với cô ta khi nào? Anh thấy cô ta không quen biết ai, nên mới nói mấy câu, để cô ta đỡ xấu hổ thôi.

Bắc Vũ nhướn mày, lại nghe thấy Lý Tĩnh Di cười khinh bỉ:

- Anh hơn em hai khóa nên chắc là không biết. Năm đó cô ta có tiếng là hư hỏng đấy.

- Làm sao vậy?

- Anh không biết đâu. Năm lớp 10, cô ta... cùng... một bạn nam rủ nhau vào trong rừng. Nghe nói, lúc bị Trương hộ pháp bắt, cả hai đều không mặc đồ, trên mặt đất còn có cả áo mưa đã dùng cơ.

- Lớp 10 á?

- Loại con gái hư hỏng thì có phân biệt tuổi tác đâu. Bạn nam kia là người học giỏi nhất nhì lớp em. Sau chuyện đó thì người nhà cậu ta bắt cậu ta chuyển trường, sợ bị cô ta dạy hư đấy.

Sau đó cô ta lại nói tiếp:

- Còn cả Giang Việt nữa. Chắc anh cũng biết anh ta nhỉ?

- Đương nhiên là biết rồi. Cậu ta là học sinh cá biệt lớp anh mà.

- Nghe nói bạn nam kia chuyển trường là do Giang Việt đấy. Sau chuyện đó, Giang Việt còn chạy đến lớp em cảnh cáo, không cho bọn em nói lung tung cơ mà.

- Cô ta còn có quan hệ với Giang Việt cơ à?

- Chứ còn sao nữa! Nghe nói đến nay cũng chưa chia tay cơ. Cái cửa hàng trên mạng của cô ta là góp vốn chung với Giang Việt. Bọn họ còn bày đủ trò trên weibo, làm như mình là người nổi tiếng vậy. Lúc còn đi học, cô ta đã mặc mấy bộ đồ hở hang để dụ dỗ đám con trai rồi. Đúng là ba tuổi nhìn thấy già⁽²⁾.

Ba tuổi nhìn thấy già à? Bắc Vũ cong môi, lúc ba tuổi, cô là đứa bé đáng yêu nhất khu chung cư đấy.

Trong giọng nói của Lý Tĩnh Di đầy sự khinh bỉ. Nhưng chính sự khinh bỉ đó lại bao hàm sự hâm mộ, ghen tị mà cô ta không muốn thừa nhận.

Năm đó, cô ta cũng giống như mọi đứa con gái khác, mặc bộ đồng phục xấu xí, để mặt mộc, cả ngày đều đắm đầu vào núi sách biển đề.

Chỉ có mình Bắc Vũ là khác. Cô mặc quần áo hở rốn, trang điểm xinh đẹp, đi sandal, bôi sơn móng tay.

Bọn họ nói xấu sau lưng cô, nhưng lại lặng lẽ về phòng bắt chước cách ăn mặc của cô, mơ ước mình cũng xinh đẹp như vậy.

Bạn trai Lý Tĩnh Di nghe vậy, thì cười nói:

- Loại con gái này cũng chỉ dụ dỗ được mấy tên vớ vẩn thôi. Có khi còn sửa nát mặt rồi ý. Trường mình có loại học sinh như vậy, đúng là hiếm thấy.

Trong lòng anh ta lại biết là không phải như vậy. Cô gái kia không hề có vẻ phóng đảng, mà chỉ có chút kiêu căng, không thêm để ý thôi.

Mà Bắc Vũ đang đứng dựa cột thì trợn mắt: sửa mẹ mày ý!

Mười năm trôi qua, mới lại nghe thấy những lời nói nhảm nhí này. Tuy cô không thấy bực bội, nhưng cũng vẫn thấy khó chịu.

Cô cảm thấy rất may mắn vì khi đó cô có Giang Việt che chở. Nếu không có Giang Việt, không biết cô sẽ bị bao nhiêu người bắt nạt nữa.

Mà sự xấu tính của con người, hiển nhiên là một quá trình liên tục và kéo dài.

May mà cô không quan tâm tới nó.

Hai người kia vẫn còn đang nói chuyện.

- Em về bàn trước đi, anh đi hút điếu thuốc đã.
- Vậy anh nhanh lên nhé. Hôn lễ sắp bắt đầu rồi.
- Ừ.

Có tiếng bước chân rời đi. Bắc Vũ đứng dậy, đi tới chỗ phòng chờ kia.

Khi cô đẩy cửa ra, bạn trai của Lý Tĩnh Di đang ngồi trên sofa hút thuốc. Thấy cô đi vào thì hơi ngạc nhiên, rồi lại nhanh chóng cười:

- Em vào đây nghỉ ngơi à?

Bắc Vũ cười thật xinh đẹp với anh ta:

- Hôn lễ còn chưa bắt đầu, mà bên ngoài quá ồn ào. Nên đành vào đây ngồi nghỉ.

Nói xong thì cô ngồi xuống sofa, chỉ cách anh ta khoảng một mét.

Bởi vì thường xuyên chụp ảnh, nên cô biết mình phải cười thế nào mới đẹp.

Cô hơi nghiêng mặt, giơ tay vuốt mấy sợi tóc bên má ra sau tai.

Kỹ thuật tán gái - vuốt tóc.

Trong căn phòng chờ kín mít, cùng với cô nam quả nữ, quả nhiên khiến anh ta hơi run sợ, yết hầu giật giật.

Bắc Vũ cười khẽ:

- Anh làm trong ngân hàng nhỉ? Chắc là anh cũng biết về việc đầu tư cho mấy xí nghiệp mới thành lập đúng không? Cửa hàng của em đang có công ty muốn đầu tư, nhưng em không hiểu lắm. Nên muốn nhờ anh giúp đỡ một chút.

Lúc trước nghe cô nhẹ nhàng nói mình bán hàng trên taobao, nên anh ta chỉ nghĩ là một cửa hàng nho nhỏ. Bây giờ thấy cô nói vậy, thì mới biết mình đã coi thường người ta, nên hỏi thử:

- Không biết doanh thu một năm của cửa hàng em khoảng bao nhiêu, để anh dễ đánh giá giúp em.

Bắc Vũ nói:

- Bây giờ cạnh tranh lớn, nên việc buôn bán cũng khó khăn. Một năm chỉ được khoảng một triệu thôi!

Tuy doanh thu thật sự ít hơn một số không, nhưng mà nói phét có cần đóng thuế đâu.

Dù sao cô cũng chỉ định trêu đùa anh ta thôi, sau này cũng chẳng gặp nhau nữa.

Quả nhiên về mặt anh ta thay đổi. Anh ta vội vàng đưa cho cô một tấm danh thiếp, ân cần nói:

- Thế này đi. Sau khi hôn lễ kết thúc, chúng ta tìm một chỗ để nói chuyện rõ ràng hơn nhé.

Thật ra đầu tư hay không cũng chả sao cả, vì anh ta chỉ là một người làm thuê cao cấp thôi, không có liên quan gì tới anh ta. Nhưng ai lại không muốn kết bạn với một cô gái xinh đẹp, giàu có chứ? Đỡ phải phần đầu mười năm đấy!

Bắc Vũ cười xinh đẹp:

- Anh không cần đưa bạn gái về hả?

Anh ta cười:

- Thật ra anh và Tĩnh Di chỉ là bạn học kiêm đồng nghiệp thôi. Không phải loại quan hệ như em nghĩ đâu!

Bắc Vũ chửi thảm một câu. Đàn ông mà đã xấu xa thì không hề có giới hạn. May mà cô có thể nhìn ra được.

Chắc đây cũng là nguyên nhân vì sao hai mươi bảy năm nay cô vẫn còn độc thân rồi.

Quả nhiên, con gái không nên quá tinh táo.

Cô nhận lấy danh thiếp, kẹp nó trong tay, thản nhiên nhìn.

Đúng lúc này, một cậu bé vội vàng chạy vào phòng, hét rất to:

- Bố ơi, bố có ở đây không?

Một nam một nữ bên trong đều hoảng sợ.

Bác Vũ nhìn ra cửa. Một cậu bé xinh xắn với khuôn mặt đỏ bừng do chạy quá nhanh, đang đứng ở cửa.

Cô còn đang thấy quen quen, thì cậu bé kia đã cười với cô:

- Chị xinh đẹp, em đã gặp chị rồi!

Bác Vũ cũng nhận ra bé. Cậu bé này chính là con trai của Thẩm Lạc.

Cô vẫy tay với bé:

- Chào anh bạn nhỏ.

Cậu bé hỏi:

- Chị có thấy bố em đâu không? Em đang chơi trốn tìm với bố, mà tìm mãi chẳng thấy bố đâu.

Thẩm Lạc cũng tham dự hôn lễ này hả?

Bác Vũ giật mình, rồi mới lắc đầu:

- Chị không thấy! Ở đây chỉ có chị với chú này thôi. Nếu không để chị dẫn em đi tìm ở chỗ khác nhé!

Cậu bé gật đầu, định đi ra ngoài, thì lại đột nhiên mắt sáng lên, chạy tới chỗ cửa sổ. Cậu bé kéo chiếc rèm cửa sổ ra, bên trong có một người đang đứng.

Cậu bé vui vẻ kêu lên:

- Con tìm thấy bố rồi nhé!

Bác Vũ ngẩng đầu lên, liền trông thấy con người đen sẫm của Thẩm Lạc.

Mẹ ơi!

Ghi chú:

1. Taobao có nghĩa là tìm kiếm kho báu. Taobao là một trong những website bán hàng hàng đầu của Trung Quốc, hoạt động với mô hình tương tự eBay và Amazon.

2. Người Trung Quốc xưa có câu: “Ba tuổi nhìn thấy lớn, bảy tuổi nhìn thấy già”. Câu nói này đã khái quát cách đơn giản về quy luật phát triển tâm lý của trẻ em. Từ đặc điểm tâm lý, khuynh hướng cá tính của đứa bé ba tuổi, ta có thể nhìn thấy tâm lý, cá tính của nó trong độ tuổi thanh thiếu niên. Còn trên người đứa bé bảy tuổi, ta có thể nhìn thấy những thành tựu và sự nghiệp của nó khi tới độ tuổi trung niên. Câu nói trên được ghép từ hai câu này lại.